

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

МАРТИНЮК КАТЕРИНА ВОЛОДИМИРІВНА

РЕАЛІЗАЦІЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

кваліфікаційної роботи за другим рівнем вищої освіти (магістр)

Миколаїв – 2021

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ

У сучасних умовах динамічного розвитку інформаційного суспільства, результативного формування різноманітних соціальних систем та мереж, становлення багатьох форм та видів самоорганізації населення, в тому числі рухів, союзів, асоціацій тощо, вагомим значення набувають питання розробки та запровадження ефективної системи комунікації між владою та громадянами, що, як свідчить досвід багатьох країн, значно допомагає підвищенню результативності публічного управління і забезпеченню сталого соціально-економічного розвитку. Одже позитивний ефект досягається завдячуючи активному залученню суспільства та громадських структур до участі в процесі розробки, прийняття і реалізації політичних та управлінських рішень щодо утворення та розподілу суспільних благ, задоволення загальних потреб та інтересів. Окрім цього, в умовах становлення та розвитку українського суспільства в умовах демократичних перетворень та у процесі приєднання до Європейського співтовариства, актуальними видаються питання прозорості та відкритості діяльності органів публічної влади, створення до них довіри. Це потребує інноваційних засобів у розбудові взаємовідносин держави та суспільства, покращення стилю державно-управлінської діяльності у розв'язанні суспільних проблем, зростання довіри громадянського суспільства до влади, підвищення дієвості функціонування органів влади, підтримка їх єдності.

Тобто, взаємодія органів влади та громадських установ, оптимізація їх співпраці на новому якісному рівні з використанням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій має сприяти демократизації суспільства і зростанню якості життя населення. Отже, питання розробки та впровадження новітніх інформаційно-комунікативних технологій у роботу органів влади різного рівня в контексті розбудови взаємодії з інститутами громадянського суспільства набуває в нинішніх українських реаліях особливого значення.

Теоретичною базою роботи стали наукові праці з актуальних проблем комунікацій у сферах публічного управління, менеджменту, політології, психології. У сфері публічного управління дана робота спирається на доробки різних науковців: В.Бакуменка, І.Василенка, В.Князева, О.Лебединської, А.Мельника, І.Надольного, Н.Нижник, О.Оболенського, Г.Почепцова, Г.Райта, С.Серьогіна, С.Сьоміна, А.Ткаченка, в яких подано характеристика комунікативних зв'язків у системі публічного управління.

У роботах інших вітчизняних авторів досить багато уваги приділено розгляду питань щодо запровадження технік зв'язків з громадськістю у системі публічного управління.

Втім, не дивлячись на доволі вагомий науковий дослідження комунікацій у кожній науковій галузі та соціальних технологіях, комплексного дослідження комунікативної діяльності як важливого чинника у сфері публічного управління, складовими якої виступають різні види комунікацій приділялося недостатньо уваги. Саме це зумовило необхідність вивчення

комунікативної діяльності у сфері публічного управління.

Мета і завдання дослідження. Мета роботи полягає у вивченні теоретичних положень та вироблення практичних рекомендацій щодо реалізації комунікативної діяльності в публічному управлінні для побудови шляхів практичного використання отриманих наукових результатів суб'єктами публічного управління.

Для досягнення поставленої мети в роботі сформульовані й вирішені наступні **завдання**:

- проаналізувати основні підходи до розуміння комунікацій у межах запровадження комунікативної діяльності в **публічному** управлінні;
- визначити функціональні особливості комунікацій у публічному управлінні;
- дослідити правові засади комунікативної діяльності у публічному управлінні;
- розкрити розвиток комунікативної компетентності у публічному управлінні та показати її роль у системі професійного розвитку публічних службовців;
- охарактеризувати нормативні засади комунікативних відносин влади та громадськості як складову комунікативної компетентності публічних службовців;
- розробити методичні рекомендації щодо вдосконалення комунікативної компетентності публічних службовців як структурної складової їх професійного розвитку в Україні.

Об'єктом дослідження є комунікативна діяльність в публічному управлінні.

Предметом дослідження є особливості реалізації комунікативної діяльності в системі публічного управління.

Методи дослідження. У процесі дослідження використані методи як загальнонаукові, так і спеціальні: метод загальнонаукового аналізу (для аналізу наукових джерел та державних документів, що регламентують діяльність суб'єктів публічного управління); метод систематизації (для характеристики визначень комунікації в різних галузях науки); метод системного аналізу (для визначення критеріїв вимірювання ефективності комунікативної діяльності суб'єктів управління в аспекті практичної реалізації); метод контент-аналізу (для аналізу визначень комунікації з різних галузях науки, в державних документах, що регламентують діяльність суб'єктів державного управління і визначення, метод узагальнення (для формування напрямів підготовки суб'єктів державного управління в аспекті комунікативної діяльності).

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що розглянуто комунікативну діяльність та її складову комунікаційну компетентність у публічному управлінні як систему, сутність якої полягає в рівновазі між змістовними (сенс комунікації), виконавчими (управлінські дії з обміну інформацією), особистісними (потреби, мотиви суб'єктів управління)

компонентами, які забезпечують формуючий вплив на побудову взаємовідносин між державою та суспільством;

Практичне значення одержаних результатів. Запропоновані в магістерському дослідженні висновки й рекомендації можуть бути використані органами влади та місцевого самоврядування при розробці програм формування взаємовідносин держави та суспільства і довіри до влади, роз'яснення політики держави, виховання, проведення громадських слухань тощо. Теоретичні розробки можуть бути використані також у закладах освіти при розробці навчальних курсів: «Комунікації в публічному управлінні», «Психологія управління», а також у системі навчальних закладів з підготовки та перепідготовки публічних службовців.

Структура та обсяг роботи. Магістерська робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел. Список використаних джерел складається із 100 найменувань. Основний текст займає – 99 сторінок. Загальний обсяг роботи – 107 сторінок.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ

У вступі обґрунтовано актуальність теми, сформульовано мету та основні завдання, об'єкт і предмет, методи дослідження, висвітлено наукову новизну і практичне значення виконаної роботи. Наведено результати апробації основних положень та особистий внесок автора дослідження.

У першому розділі *«Концептуальні основи комунікативної діяльності в системі публічного управління»*. Розкрито концептуальні основи комунікативної діяльності в системі публічного управління.

У підрозділі 1.1 *«Зміст та основні підходи комунікативної діяльності у системі публічного управління»*, показано що нашу державу можна назвати медіа суспільством і складовою частиною «глобальної мережі» за прикладом переважної більшості країн світу. Наша країна прагне стати повноправним учасником інформаційного суспільства для цього вона намагається якомога швидше подолати певні етапи розвитку суспільства.

Акцентовано що у цій складній та суперечливій ситуації дієвим інструментом зростання рівня взаємодії влади та громадян є комунікація. Науковці дають безліч різних трактувань та визначень терміну «комунікація». Цілий ряд іноземних фахівців визначають це поняття в понад двохсот варіантах.

Актуальним завданням у сфері комунікативної політики публічних органів влади України у питаннях сталого розвитку лишається наявність дієвого зворотнього зв'язку з громадянами.

Зауважено що розвинена нормативна система є важливою частиною комунікативної політики публічної влади у питаннях сталого розвитку яка розробляє методіку функціонування та окреслює характер дії її суб'єктів

Вивчення наукових праць присвячених комунікації показує, що вони вивчаються в процесі управління із залученням суспільства. Світовий досвід

показує, що розбіжності як і загальні підходи в питаннях розуміння комунікації позиціонує її як інструмент задіяння суспільства до ухвалення державних рішень. Дуже часто акцентується увага саме на організаційних засадах які скеровані на реалізацію такого виду діяльності. Роль комунікацій тут зводиться до підтримки процесу долучення громадян до публічного управління.

У підрозділі 1.2. *«Функціональні особливості комунікацій у процесі публічного управління»*, зроблено аналіз джерел та практичних напрацювань які дають змогу говорити про те, що у практичній площині комунікації найбільше у термінологічному апараті публічного управління характеризуються як зв'язки з громадськістю в системі публічного управління. Вони позначаються у форматі ціле направленої взаємодії елементів державних органів, установ та організацій із суспільством та його інститутами. Їх визначають як функцію інформаційно – комунікаційної взаємодії державної влади та управління яка здійснюється ними і дає змогу оцінювати відношення усіх прошарків суспільства до усіх рішень та дій.

Зроблено висновок що зроблений аналіз співставлення визначення комунікацій в публічному управлінні та в інших галузях науки та технологій засвідчують, що технології, методики мають переважно узагальнюючий зміст, мігрують з різних наукових сфер та технологій. На домінування в публічному управлінні двох напрямів також вказує напрям комунікації та інформації в розрізі внутрішньо організаційних комунікацій тобо зв'язків між складовими елементами та ухваленнями рішень; зовнішніх комунікацій – це данні про внутрішню діяльність. Розглядаючи це варто акцентувати увагу на нормативно – правові документи, що присвячені взаємодії суб'єктів публічного управління. Саме вони потребують різноманітних комунікативних засобів завдячуючи яким реалізуються намічені цілі.

У підрозділі 1.3. *«Правовий аспект комунікативної діяльності суб'єктів публічного управління»*, показано що у нормативно – правових документах робиться наголос на сучасних інформаційних технологіях. Зокрема в Указі Президента України «Про першочергові завдання щодо впровадження новітніх інформаційних технологій» робиться наголос на тому: що зафіксувати в Україні до пріоритетних напрямів в реалізації державної політики віднесено розбудову інформаційного суспільства, запровадження новітніх інноваційних технологій в різних сферах життєдіяльності та роботи органів державної влади та місцевого самоуправління. «Насамперед, це стосується розроблення із залученням представників наукових установ та організацій, відповідних громадських організацій, підприємців Національної стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні та плану дій щодо її реалізації, передбачивши, зокрема, заходи, спрямовані на зміцнення кадрового та наукового потенціалу, стимулювання діяльності у сфері розвитку інформаційних технологій, удосконалення системи освіти; організацію роботи з надання юридичним та фізичним особам адміністративних послуг.

Зроблено висновок, що торкається законодавчої бази то можемо спостерігати потребу у здійсненні системного інституційного регулювання відносин між державою і громадянами; забезпечення реалізації законодавства, координація нормативно – правових актів у данній сфері; оволодіння суб'єктами управління, а також технікою та технологіями комунікацій.

У другому розділі *«Складові комунікативної компетентності у діяльності суб'єктів публічного управління»*, розкрито складові комунікативної компетентності у діяльності суб'єктів публічного управління, показано розвиток таких компетентностей.

У підрозділі **2.1.** *«Розвиток комунікативної компетентності у системі публічного управління»*, показано що комунікативна компетентність представників органів влади скерована на створення порозуміння із громадянами під час надання управлінських послуг. Процес взаємопорозуміння реалізується чрез низку відповідних систем (спричинених розвитком інформаційних технологій), що відрізняються поміж собою варіацією (переважанням) як вербальних (мова, знаки) та невербальних (немовна) система способів спілкування представників органів влади з громадянами. У питаннях запровадження процесу взаєморозуміння головну увагу варто приділити невербальним засобам спілкування, які складають один із рівнів комунікативної компетентності та включають такі форми як *«кінетика, паралінгвістика, проксемика, візуальне спілкування»*.

Акцентовано увагу на тому, що через комунікативну компетентність публічні службовці виконують свою суб'єктність, що виявляється через їх можливість робити відповідні прогнози комунікативних процесів та дій, розробці стратегій передачі та обміну інформацією з наголосом на конкретизації інтересів і потреб суспільства та управління необхідними комунікативними процесами в рамках конкретної управлінської ситуації яка сприятиме її розвитку.

Зроблено висновок про те що аналіз особливостей розвитку комунікативної компетентності публічних службовців дозволив систематизувати основні дослідницькі аспекти у сфері їх самовизначення, розкриття головних проблем методологічного характеру щодо їх розвитку у публічному управлінні, на відміну від інших напрямів суспільного розвитку. Враховуючи це нами деталізовано головні методи комунікативної компетентності та показано сучасні світові методики, що сприяють її поступальному розвитку згідно запровадження комунікативних вимог суспільства в контексті отримання відповідних державно-управлінських послуг.

У підрозділі **2.2.** *«Комунікативна компетентність у структурі професійного розвитку публічних службовців»*, наголошено що аналізуючи комунікативну компетентність як структурну складову професійної компетентності, окрему увагу варто приділити розгляду професійної компетентності, оскільки її функціональна досконалість залежить від

представлення в її структурі всіх рівнів, форм та видів компетентності, які визначають здатність людини ефективно виконувати функціональні обов'язки. У більшості дослідницьких підходів вченими наголошується на доцільності ототожнення професіоналізму та компетентності як двох спільних методологічних величин, від яких залежить цілісність параметрів результативності управлінської діяльності в системі публічної служби.

Показано що в межах даного дослідження ми виходимо з того, що комунікативна компетентність у структурі професійного розвитку публічного службовця, передусім, має корелюватись із сукупність комунікативних вимог, які висувуються до його діяльності відповідним органам державної влади. Це свідчить про розвиток його потенціалу системно й усебічно «нарощувати» свої професійно-управлінські здібності, розширювати свої особистісно-психологічні якості, набувати новітніх інформаційно-комунікативних знань та вмінь, які забезпечать державним служб.

Зроблено висновок що комунікативна компетентність показана нами як відповідний параметр різнопланової співпраці у системі публічного управління, що дає змогу встановити конкретні та позгоджені стандарти діяльності органу публічної влади.

У підрозділі 2.3. *«Комунікативна культура як структурний компонент комунікативної компетентності та її вплив на професійний розвиток публічних службовців»*, акцентовано що у межах здійснення структурно-функціонального аналізу комунікативної компетентності публічних службовців як функціональної умови їх професійного розвитку особливий методологічний і практичний інтерес становить, передусім, ідентифікація змісту, принципів формування та особливостей функціонування комунікативної культури. У більшості випадків йдеться про культурний компонент комунікативної взаємодії, який безпосередньо стосується впровадження та дотримання публічними службовцями певних комунікативних прийомів, еталонів, що посилюють ефект взаємодії, тобто – йдеться про формування відповідного комунікативного досвіду, який регламентує відповідні способи ціннісної взаємодії між публічними службовцями у процесі діяльності та реалізації покладених на них функціональних повноважень.

Наголошено враховуючи даний аспект ідентифікації комунікативної культури, доцільно під нею розуміти відповідний прояв соціальної культури, який регламентований відповідними особистісними вимірами життєдіяльності публічного службовця. Щодо цього йдеться про те, що комунікативна культура, характеризуючи певну систему суспільних та міжсуб'єктних відносин, які формуються між державним службовцем та громадянином, слугують утвердженню перцептивного обміну між ними у процесі реалізації спільних інтересів.

Доведено, що комунікативна культура є цілісним інтегрованим поняттям, яке методологічно синтезує різні комунікативні виміри та форми

професійної діяльності публічних службовців. До культурного контексту комунікативної діяльності публічних службовців, що визначає відповідний рівень їх комунікативної компетентності й професіоналізму загалом, належить уміння формувати дієвий комунікативний простір, що враховує утворення різноформатних напрямів співпраці, контактів, відносин тощо.

Зроблено висновок що комунікативна культура, формуючи відповідний комунікативний простір у сфері публічного управління, закладає ціннісні стандарти комунікативної взаємодії у суспільстві, відповідно до яких формуються комунікативні нормативи діяльності публічних службовців та опанування яких є структурною умовою для їх професійного розвитку.

У третьому розділі «Шляхи розвитку комунікативної компетентності публічних службовців України як суб'єктів публічного управління», розкрито шляхи розвитку комунікативної компетентності публічних службовців, розкрито нормативні засади комунікативних відносин влади та громадськості як складова комунікативної компетентності публічних службовців.

У підрозділі 3.1. «Нормативні засади комунікативних відносин влади та громадськості як складова комунікативної компетентності публічних службовців», показано що важливою структурною складовою комунікативної компетентності публічних службовців в Україні є забезпечення нормативних комунікативних взаємовідносин між органами публічної влади та громадськістю у процесах формування та реалізації публічної політики. Наголошено що здійснюючи нормативний аналіз комунікативних відносин влади та громадськості як результативної складової комунікативної компетентності публічних службовців, особливу увагу, на нашу думку, доцільно також звернути на рівень результативності електронної демократії та електронного врядування в Україні. Аналізуючи комунікативну компетентність як функціонально-ресурсну складову забезпечення комунікативних відносин між владою та громадськістю, особливу увагу варто звернути також на об'єктивні фактори, які зумовлюють в Україні запровадження сучасної результативної практики електронного врядування.

У межах здійсненого аналізу обґрунтовано нормативні засади комунікативних відносин влади та суспільства в Україні як дієвої складової комунікативної компетентності службовців, що визначає їх вміння та навички реалізовувати практичну діяльність публічного управління відкрито і прозоро, виходячи із чого вони мають постійно та системно розтлумачувати завдання та принципи здійснення державної політики, розкривати роботу публічних органів влади, утворювати змістовну систему внутрішніх компетенцій та зв'язків, надавати відповіді на запити громадян, бути відповідальними та підзвітними.

У підрозділі 3.2. «Основні методики вдосконалення комунікативної компетентності публічних службовців як структурної складової їх професійного розвитку в Україні», виявлено що результативність

комунікативної компетентності публічних службовців є залежною від дієвості реалізації потрібних методів її покращення які виступають інструментом який збалансовує саму організаційну структуру у системі публічного управління. В цьому контексті надважливим є той момент, що певною особливістю у забезпеченні високого рівня професійної комунікативної компетентності публічних службовців є надзвичайно тривалий процес її розвитку.

Показано що вдосконалення комунікативної компетентності публічних службовців передбачає налагодження результативних форм професійного спілкування, в межах якого має відбуватись обмін інформацією та професійним досвідом в контексті чого створюються та реалізуються професійні цілі. Дивлячись на це розуміємо, що удосконалення комунікативної компетентності враховує досягнення найбільшого рівня результативності від здійснення такої взаємодії, що відбувається поміж суб'єктами публічного управління.

Зроблено висновок що аналіз методики аналіз методики вдосконалення комунікативної компетентності публічних службовців як елемента їх професійного зростання в Україні дав змогу систематизувати загальні технологічні методи та прийоми які дають можливість розвитку здібностей до спілкування, вміння застосовувати мовні інструменти в різнопланових комунікативних ситуаціях задля встановлення різних форм взаємодії, а також можливості її аналізу та оцінки для того щоб оцінити власний комунікативний потенціал та прийняти правильне рішення. Це все означає, що виключно комунікативна компетентність є головною структурною умовою для досягнення потрібного професійного результату публічних службовців у системі публічного управління.

ВИСНОВКИ

Зроблений аналіз на теоретичному рівні дав змогу сформулювати підходи щодо розуміння комунікації як окремої науки та практичної сфери. Змістовна увага проблемі комунікації приділяється науковцями з різних наук та галузей, зокрема: менеджмент, публічне управління, психологія, політологія та «PR».

Зокрема у менеджменті комунікації досліджуються з метою визначення практичного спрямування їх змісту, вони реалізуються через такі напрями: обмін інформацією, елемент управління, функціональне функціонування, побудова взаємовідносин.

Зокрема у політології виокремлюється великий перелік застосування комунікацій у практичній діяльності. Їх можливо розподілити за групами процес передачі інформації, структурування політичної діяльності, соціальною та індивідуальною ідентифікації, створення іміджу, соціалізація, фактор співпраці.

Стосовно публік рилейшнз тут характеристики комунікації наступні:

безпосередня комунікація, спілкування, діяльність, функція управління, побудова відносин.

Аналіз засвідчив, що в публічному управлінні комунікативна діяльність як така не виокремлюється в цілому увага сконцентрована на комунікативних зв'язках у системі публічного управління. Дефініції «комунікація», «повідомлення», «інформація», «відомості», розглядаються як синоніми і розуміються як процеси. Акцент робиться переважно на формі категорій, а не на розбіжностях і змісті. Можемо спостерігати наповнення інформації важливою функцією та очікування від неї результату. Також недостатній мірі ставляться акценти на ролі комунікацій як формуючого фактору впливу на суспільство в процесі запровадження політики держави.

Аналіз інституційної бази з позиції принципу відкритості та прозорості влади показав, що комунікації суб'єктів публічного управління базуються в деяких площинах, права громадян доносити органам державної влади свої рекомендації та пропозиції задля покращення їх роботи, розкривати недоліки в професійній діяльності, оскаржувати дії службовців у державних та громадських органах, формату розробки та доведення інформації, додержання прав та свобод громадян у питаннях організації об'єднань громадян, підвищення іміджу державної служби, правові засади співпраці та громадськості, моральне виховання громадян, порядок надання державних послуг.

В основі формування комунікативної культури публічних службовців є розвиток досвіду державного та громадського спілкування, який, у свою чергу, формується на соціонормативних засадах, професійному володінні мовою, культурою та міжособистісним спілкуванням. Варто наголосити, що в даному відношенні робиться наголос на соціонормативних традиціях, яке являє собою своєрідний синтез традиційних норм спілкування та способів формальної взаємодії публічних службовців за умов конкретної ситуації.

Тобто комунікативна культура як структурна складова комунікативної компетентності має вплив на запровадження поставлених управлінських завдань, що мають вплив на динаміку комунікативної взаємодії між публічними службовцями та громадськістю. Комунікативна культура формується у певному комунікативному просторі, в межах якого унормованими є певна кодифікація ситуативного спілкування та ступінь відчуття дозволених імпровізацій стосовно запровадження відповідних інструментів формування комунікативної взаємодії на різних рівнях: між публічними службовцями (у власній професійній групі) та між публічними службовцями та громадськістю.

Охарактеризовано комунікативну компетентність як структурну складову професійної компетентності. На нашу думку окрему увагу варто приділити розгляду професійної компетентності, оскільки її функціональна досконалість залежить від представлення в її структурі всіх рівнів, форм та видів компетентності, які визначають здатність людини ефективно виконувати функціональні обов'язки. У більшості дослідницьких підходів

вченими наголошується на доцільності ототожнення професіоналізму та компетентності як двох спільних методологічних величин, від яких залежить цілісність параметрів результативності управлінської діяльності в системі публічної служби

Показано що ідентифікуючи місце та роль комунікативної компетентності публічних службовців у процесі їх професійного розвитку особливу увагу варто акцентувати на впровадженні інформаційних технологій в управлінську діяльність, які в сучасних умовах демократизації суспільного життя відіграють провідну роль, оскільки слугують відкритості та прозорості діяльності органів державної влади.

Доведено, що професійний розвиток публічного службовця змістовно пов'язаний з комунікативною компетентністю, тому, що вона дає змогу створити якісне професійне середовище сприяючи при цьому зростання рівня ефективності під час виконання ним своїх обов'язків. Констатовано, що комунікативна компетентність не має йти в супереч індивідуально – особистісним якостям публічного службовця. Він має володіти високим рівнем знань особливо на професійному рівні, що сприятиме в подальшій його професійній діяльності якісному розв'язанню управлінських ситуацій.

Зроблено аналіз негативних тенденцій розвитку системи комунікативного забезпечення публічних службовців в Україні. Основним фактором поширення таких тенденцій є технічний, а не технологічний характер інформатизації системи публічного управління, що відповідним чином блокує процеси її оптимізації.

Обґрунтовано нормативні засади комунікативних зносин влади та суспільства в Україні як дієвої складової комунікативної компетентності службовців, що визначає їх вміння та навички реалізовувати практичну діяльність публічного управління відкрито і прозоро, виходячи із чого вони мають постійно та системно розтлумачувати завдання та принципи здійснення державної політики, розкривати роботу публічних органів влади, утворювати змістовну систему внутрішніх компетенцій та зв'язків, надавати відповіді на запити громадян, бути відповідальними та підзвітними. На основі аналізу низки міжнародних документів систематизовано основні принципи результативної комунікативної компетентності публічних службовців та доведено, що результативність методики дотримання та реалізації таких принципів публічними службовцями під час реалізації ними притаманним їм функціональних обов'язків є прямо залежними від наявного в них рівня управлінської культури, яка виступає засадничим принципом у питанні забезпечення активної участі громадян в публічному управлінні.

Доведено що створення методики покращення комунікативної компетентності публічних службовців як складового елементу їх професійного вдосконалення в Україні становить розвиток навичок та вмінь які формуються в рамках професійного навчання публічних службовців. Зокрема це: впровадження групового психологічного тренінгу щодо формування комунікативної компетенції під час вивчення дисциплін які

потрібні для підвищення рівня комунікативної готовності публічних службовців. Запровадження новітніх форм та методів викладання у практичній та професійній підготовці. В рамках системи підготовки публічних службовців велика роль відводиться комунікативній грі, яка виступає як метод який сприяє організації комунікативної діяльності. Впровадження психологічного групового тренінгу задля розробки комунікативної компетенції в процесі вивчення потрібних для зростання рівня комунікативної готовності дисциплін, здолання бар'єрів у комунікації тощо.

Також вельми актуальним є впровадження в освітній процес вибіркових дисциплін які потрібні для професійної підготовки публічного службовця. Наприклад курс «Професійна комунікація та компетентність у публічній службі» Вивчаючи який вони здобудуть досвід професійного результативного та грамотного спілкування.

АНОТАЦІЯ

Мартинюк К. В. «Реалізація комунікативної діяльності в публічному управлінні».

В роботі проаналізовано основні підходи до розуміння комунікацій у межах запровадження комунікативної діяльності в публічному управлінні; визначено функціональні особливості комунікацій у публічному управлінні; досліджено правові засади комунікативної діяльності у публічному управлінні; розкрито розвиток комунікативної компетентності у публічному управлінні та показано її роль у системі професійного розвитку публічних службовців; охарактеризовано нормативні засади комунікативних відносин влади та громадськості як складову комунікативної компетентності публічних службовців; розроблено методичні рекомендації щодо вдосконалення комунікативної компетентності публічних службовців як структурної складової їх професійного розвитку в Україні.

Ключові слова: комунікативна діяльність, публічне управління, комунікативна компетентність, професійна підготовка, публічний службовець.

SUMMARY

K. Martyniuk «Implementation of communicative activities in public administration».

The paper analyzes the main approaches to understanding communications within the introduction of communicative activities in public administration; the functional features of communications in public administration are determined;

the legal bases of communicative activity in public administration are investigated; the development of communicative competence in public

administration is revealed and its role in the system of professional development of public servants is shown; the normative principles of communicative relations between the government and the public as a component of the communicative competence of public servants are characterized; methodological recommendations for improving the communicative competence of public servants as a structural component of their professional development in Ukraine have been developed.

Key words: communicative activity, public administration, communicative competence, professional training, public servant.